

CHƯƠNG IX

Ông Sĩ Đạt nhìn con

- Con nói thật đấy chứ?

- Vâng.

ông suy nghĩ một chút.

- Làm con của một kẻ giết người cũng không phải là một cái tội. Tội ai làm, người ấy chịu, còn nếu cậu ấy là một thanh niên ưu tú, có tương lai, thì con có quyền lấy cũng được, không sao cả, miễn là con với cậu ấy hiểu nhau và thông cảm cho nhau.

ông Sĩ Đạt chăm chú nhìn con.

- Có nghĩa là con không chọn người đứng ngoài kia. Con định lấy con kẻ giết người ử?

Nhã Tịnh có vẻ suy nghĩ:

- Suýt một tí nữa thôi! Anh ấy là một thanh niên tốt, cha ạ. Suýt tí là con đã yêu anh ấy. Nói rõ hơn là hình như con đã yêu, nhưng anh ấy không cần con. Anh ấy yêu tự do hơn yêu phụ nữ. Con người cô đơn đó cũng là một người tài năng.

Rồi Nhã Tịnh nhìn lên với nụ cười đằm đằm.

- Con người vì được yêu mà yêu, cần thiết mà yêu. Không có một người con gái nào thích được là mối ràng buộc hay gánh nặng cho người khác. Tình yêu là chuyện của hai phía, phải có sự cảm thông, thu hút, yêu quý lẫn nhau. Phải cần đến một thời gian thật dài, con mới ý thức được điều đó. Sự tôn sùng, bái phục hay thương hại... đều không phải là tình yêu... Tiểu thuyết viết về tình yêu khác với thực tế... Vì rõ ràng, tình yêu bao giờ cũng ích kỷ, là một sự chiếm hữu của nhau, lo lắng và quý trọng nhau. Trong tình yêu hai người là một. Vì vậy, người xưa mới nói “một ngày không gặp nhau dài như xa cách ba năm”, chỉ là lời tự an ủi khi vì một kỷ do nào đó phải xa nhau thôi. Vì nếu gọi là yêu nhau mà không cần phải cận kề nhau thì hôn nhân làm gì?

ông Lục Sĩ Đạt đưa tay vuốt tóc con gái, ông nói:

- Nhã Tịnh, con đã trưởng thành.

Nhã Tịnh nhìn cha nói:

- Để trưởng thành, con đã phải trả giá đấy. Có một lúc con đau khổ khôn cùng, con tưởng như mình bị hất hủi, xua đuổi. Và con cứ tưởng là không thể vượt qua được.

Nhã Tịnh nói, trong đầu nàng lúc này hiện lên hình ảnh Hạo Nhiên vác đàn trên vai đi thẳng mà không quay mặt lại

- Con đã đau khổ vì... anh chàng con của kẻ giết người đó ử

- Vâng, nhưng rồi sau đó suy nghĩ kỹ lại, con thấy hẳn không hề yêu ai cả, hẳn tập trung hướng về tương lai Có thể hẳn đã từng mến con, thích con... Nhưng đó chưa phải là yêu... Hẳn không dám yêu... dù người đó là Tang Tang hay Nhã Tịnh.

Nhã Tịnh cười mắt long lanh.

- Con nghĩ với sự cương quyết đó, anh ta sẽ thành công.

ông Lục Sĩ Đạt nói:

- Cha cũng tin như vậy. Nhưng tại sao con lại nói nhiều quá về người con trai của kẻ giết người, còn gã thanh niên ngoài kia thì sao

Nhã Tịnh thờ dãi, đôi mắt lại mơ mộng:

- Anh Hoàn đấy à? Con không biết phải nói sao về anh ấy. Vì con thấy ngôn ngữ con thiếu từ diễn đạt, con chỉ cảm nhận và xẻ chia cùng anh ấy bằng tâm linh thôi

- Thật vậy sao con?

- Dạ.

- Con cảm nhận bằng cách nào

Nhã Tịnh ngồi yên, mắt long lanh, thái độ có vẻ mãn nguyện và hạnh phúc. ông Lục Sĩ Đạt hiểu ngay là con gái đang yêu. Tình yêu đang tràn ngập trong trái tim của nó. Như vậy là không cần phải giải thích gì hết. ông cảm thấy vui lây với niềm vui của con.

ông đặt tay lên vai con gái hỏi:

- Thế hẳn có biết là con đang yêu hẳn không?

Nhã Tịnh nói:

- Không, chỉ cha biết thôi. Trước mặt anh ấy, con lúc nào cũng có vẻ ngang bướng, phớt lờ. Và lại, chỉ mấy hôm gần đây con mới hiểu được điều đó.

ông Sĩ Đạt cười búng nhẹ lên mũi con:

- Theo cha thì con có thú thích hành hạ người khác, đúng không?

Nhã Tịnh cười chồm tới hôn lên mặt cha:

- Con cũng không biết.

- Bây giờ cha mới thấy, cha thật là đáng yêu

- Cha thấy đó, con đã đem hết chuyện bí mật của mình nói cho cha nghe. Cha biết không? Theo tài liệu điều tra mới đây của các nhà tâm lý học, thì con cái

thích đem chuyện riêng của mình ra tâm sự với bạn bè hơn là kể cho cha mẹ nghe

Nhã Tịnh ngưng một chút rồi nói:

- Con muốn xin lỗi cha về chuyện hôm trước, con nghĩ là chuyện cha cưới Man Như Xin lỗi cha cho phép con gọi tên như vậy, vì dù sao Man Như cũng còn quá trẻ. Con phải phục cha Rõ là cha có rất nhiều can đảm, cha mới cưới Man Như, vì phải đối phó với dư luận xã hội, với cha mẹ của Man Như

ông Lục Sĩ Đạt chỉ ngồi cười, trong khi Nhã Tịnh tiếp:

- Sự can đảm của cha, khiến con kính yêu cha nhiều hơn. cha yêu Man Như và đã làm tất cả vì nàng. Thế mới gọi là tình yêu chứ.

Lúc Nhã Tịnh và Hoàn ra khỏi nhà họ Lục, trời đã sụp tối Mặt trời lặn, vừa tròn vừa to nhuộm đỏ cả một góc phố. Nhã Tịnh ngồi bên cạnh Hoàn trong xe mà lòng tràn ngập niềm vui Nhã Tịnh luôn mồm hát khe khẽ đến độ Hoàn phải ngạc nhiên. Làm sao Nhã Tịnh lại vui thế? Cuối cùng không chịu được Hoàn hỏi:

- Em nói gì với cha suốt buổi thế? Làm anh ngồi đợi lâu quá trời
- Thật vậy ử Anh muốn biết à?
- Muốn chứ.
- Nhưng anh dám nghe không? Đừng hỏi hận nhé.
- Cứ nói đi đừng dọa mãi như vậy

Nhã Tịnh đáp tinh bơ:

- Em đã hỏi Cha về chuyện hôn nhân của em.
- “Két. ” Chiếc xe thắng gấp, Nhã Tịnh vỗ vai Hoàn:
- Anh lái xe cẩn thận một tí chứ.
- Thế cha em nói sao
- Đúng ra anh nên hỏi là em đã nói gì với cha chứ?
- Thôi được, vậy em nói gì nào
- Em nói là...

Nhã Tịnh cố tình kéo dài, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài khung kính:

- Nếu con lấy một người chồng là con của kẻ giết người thì cha có giết mình không?

Chiếc xe trượt khỏi đường lộ, suýt tí đâm vào gốc cây tọ Nhi Hoàn phải trả hết tay lái mới tránh được tai nạn, chàng dừng gấp xe lại, tắt máy Nhã Tịnh đưa tay lên chặn ngực, trợn mắt:

- Đã bảo anh là lái xe cẩn thận kia mà.

Hoàn trừng mắt nhìn Nhã Tịnh:

- Em nói dối, không bao giờ em dám nói với cha em điều đó.

Nhã Tịnh đưa tay lên trời:

- Em thề đấy, nếu em không hỏi vậy cho xe đụng em đi

Mặt Hoàn sa sầm hẳn:

- Thế cha em trả lời ra sao

- Cha em nói làm con của một kẻ giết người không phải là có lỗi. Nếu anh ấy giỏi hơn người, lại có tương lai thì con vẫn có thể lấy được.

Nhã Tịnh quay sang nhìn Hoàn:

- Anh thấy đó cha em là một người hiểu biết ra sao ông ấy không giống như người nhà của anh, lúc nào cũng nghiên cứu lý lịch trước khi quyết định...

Hoàn nắm chặt tay lái, nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt thăm dò:

- Em có nói dối không?

- Em đã bảo là em nói thật cơ mà. Em và cha nói rất nhiều về Hạo Nhiên. Em cũng cho cha biết tình cảm của em đối với anh ấy. Em nghĩ những điều này không nhất thiết phải kể lại cho anh nghe. Cuối cùng em đã nói với cha, là em tin chắc Hạo Nhiên sẽ thành công.

Hoàn bậm môi, không khí như lắng xuống. Mặt trời biến mất ở chân trời, chỉ còn lại một ít rắng chiều. Đột nhiên Hoàn cho xe nổ máy. Chàng lúi xe thật nhanh, Nhã Tịnh phải hét lên:

- Ngừng xe lại! Em chưa nói hết kia mà.

- Nhưng bây giờ anh không muốn nghe nữa

- Không được, anh phải nghe hết rồi mới cho xe chạy

Hoàn ngừng xe lại, quay sang Nhã Tịnh:

- Nói gì nói đi! Em làm anh mệt quá.

Gương mặt chàng rất khó coi Nhã Tịnh biết không thể đùa nữa, không thể tàn nhẫn với người đáng yêu như Hoàn. Đúng như điều cha nói, mình đúng là loại người thích đùa dai, thích hành hạ người khác.

- Đó là câu chuyện mà hai cha con em ngồi nói chuyện với nhau đằng hoàng. Anh có tin như vậy không? Nói đúng hơn, em đã nói nhiều và cha chỉ lắng nghe. Sau khi nói hết chuyện của Hạo Nhiên, cha hỏi em: Anh là người thế nào. Em nói cho ông ấy biết: Anh là con người khó có thể hình dung bằng lời nói chỉ có thể cảm nhận bằng tâm linh.

Nhã Tịnh đặt tay lên vai của Hoàn, nhỏ nhẹ.

- Anh Hoàn, đôi lúc em rất hồ đồ, em không hiểu được tình cảm của chúng mình, nhưng rồi có một khoảng thời gian trông em đã suy nghĩ và phân tích. Lúc đầu cái gì đó kéo em đến với biệt thự Vườn Dâu Đỏ là anh. Có lẽ em chưa cho anh biết, là em đã bị anh lôi cuốn thế nào phải không?

Hoàn như nín thở, mắt chăm chăm nhìn Nhã Tịnh, chàng không dám tin những gì vừa nghe thấy

- Nhã Tịnh, ý em muốn nói là...

Nhã Tịnh kêu lên.

- ông điên ơi! ông không biết là em đã yêu anh.

Và Hoàn ngời yên bất động, rồi bất ngờ chàng nhào tới kéo Nhã Tịnh vào lòng hôn nhanh lên mắt, lên môi, lên miệng nàng.

Nhã Tịnh hốt hoảng, nói to:

- Đừng anh, người ta bên ngoài đang nhìn vào kia Giữa thanh thiên bạch nhật anh làm vậy, kỳ quá.

Hoàn hôn mạnh lên môi Nhã Tịnh:

- Mặc họ Người ta yêu nhau mà cũng nhìn, cứ để họ nhìn đi

Hoàn lại kéo Nhã Tịnh vào lòng ôm chặt lấy, và một nụ hôn kéo dài tưởng chừng không thể dứt được.

Đêm Noel đã đến!

Ở nhà họ Tang, đêm Noel có cái vui riêng của nó. Cây thông đặt giữa phòng khách được trang trí rất đẹp mắt. Những sợi dây kim tuyến, những trái cầu nhỏ đủ màu với những chiếc bóng đèn xinh xinh treo đầy trên cây, bên cạnh đó là những món quà được gói trong giấy hoa đẹp mắt. Bà cụ, cô Lan, vú Kỹ, Khải, Hoàn, Nghi Quyên, Nhã Tịnh... mọi người đều có mặt đông đủ. Giờ phút mở quà đã đến, bà cụ giống như đứa trẻ thơ, món quà nào được mở ra, bà đều reo lên trầm trồ. Ai ai cũng vui vẻ với món quà mình có được. Bà cụ choàng chiếc khăn quàng cổ của Nhã Tịnh biếu cho, mang đôi hài ngọc của cô Lan tặng, chiếc áo của vú Kỹ, chiếc khăn của Khải, đôi hài thêu của Nghi Quyên, và đôi xuyên của Hoàn. Bà xúng xính trong bộ đồ mới, bà đi tới, đi lui với nụ cười, miệng ca ngợi không ngớt lời Nhã Tịnh ôm lấy bà cụ nũng nịu:

- Nội ơi! Hôm nay trông nội giống như mấy bà già bói toán ngoài phố.

- Còn thiếu, phải tìm cho nội một chiếc cầu thủy tinh nữa mới được.

Hoàn hét to lên. Bà cụ cười ra nước mắt, bà vuốt ve mái tóc của Nhã Tịnh.

- Tụi con tưởng nội không biết bói quẻ ử

Nhã Tịnh cười nói:

- Không tin đâu

Bà cụ nâng cằm của Nhã Tịnh lên, giả vờ ngắm nghía:

- Không tin hở? Để nội bói cho xem nhé. Thế này nhé, sang năm nhà chúng ta sẽ có một đám cưới Nghi Quyên và Khải chắc chắn sẽ lấy nhau Đám cưới gần kề rồi đấy, nhưng nhìn đôi mày của con, nội cũng thấy con sắp có tin vui

Nhã Tịnh giật mình kêu lên:

- Nội lại phá con nữa rồi Theo thông lệ, người ta tổ chức đám cưới cho người lớn xong, mới tới người nhỏ. Chưa gì hết mà, vả lại, con không lấy chồng đâu, con ở với nội à. Trừ trường hợp nội cũng đi lấy chồng với con.

- Nghe cái con điên nó phát biểu kia

Bà cụ vừa cười vừa nói, bà ôm lấy Nhã Tịnh như ôm lấy một con búp bê

- Nội mới đúng là bà già tốt phước. Nhưng sao hôm nay tụi con không đi chơi đi, đi nhảy ngu- gu đó.

Nghi Quyên ngạc nhiên:

- Nội cũng biết điệu vũ đó nữa à?

- Nội thì không biết, nhưng hôm trước coi truyền hình đường như có thấy quạ Nhi Hoàn nghe nói con sắp làm một chương trình ca nhạc phải không? Nội thấy con nên chọn điệu vũ này, thấy mấy cô cậu giật tay, giật chân coi cũng hấp dẫn lắm.

Cả nhà cùng cười Nhã Tịnh chúi đầu vào bụng bà cụ cười ngặt nghẽo, khiến bà cụ phải hét lên:

- Cháu điên, bây giờ cháu đã biến thành kẹo mạch nha rồi ử Nội thấy cháu càng ngày càng nhỏ đi chứ không lớn nổi

Trong tiếng cười của mọi người, bà cụ đề nghị:

- Ở đây có ai biết nhảy, nhảy gì cũng được, ra nhảy cho nội xem đi

Nhã Tịnh xung phong ngay

- Con biết nhảy nè.

Và nàng quay sang Khải và nói lớn:

- Anh cả cho nhạc trỗi lên đi

Khải vội vã chọn một đĩa nhạc disco đặt vào máy Lập tức những âm thanh có tiết tấu nhanh và kích động vang lên đầy phòng khách. Không khí trẻ trung, vui tươi và nhộn nhịp hẳn lên. Nhã Tịnh vừa nhảy vừa đi về phía Hoàn nói lớn:

- Sao không ra nhảy với em? Cả anh cả và Nghi Quyên nữa, mấy người chỉ giỏi giả vờ, ai lại không biết là quý vị cũng biết khiêu vũ.

Thế là Nhã Tịnh kéo Nghi Quyên, Khải và Hoàn cùng vào trận, âm nhạc với bản chất lôi cuốn của nó, khiến mọi người cũng hòa vào niềm vui Bên cạnh đó còn một lý do khác nữa vì mọi người cũng biết bà cụ hưởng đêm Noel năm nay, chưa chắc sang năm lại có dịp gặp lại con cháu, nên tất cả đều vui, tất cả đều nhảy. Đúng ra đó là một cuộc biểu diễn, một cuộc biểu diễn thật sự với đầy phong cách. Bà cụ nhìn đám trẻ trầm trồ ngẩn ngơ

Nhi Hoàn nhảy với Nhã Tịnh, chàng có cảm giác Nhã Tịnh hôm nay thật vui, vui đến độ làm Hoàn phải ngạc nhiên.

Chàng hỏi:

- Nhã Tịnh em học ở đâu mấy kiểu lạ mắt quá vậy

Nhã Tịnh nắm lấy tay Hoàn quay tròn cười nói:

- Bật mí cho anh biết một chuyện nhé. Em thật ra không biết nhảy, nhưng vẫn nhảy đại Vì em biết nội không thấy được cái sai của em.

Hoàn hiểu ra nhìn Nhã Tịnh cười Bây giờ thì chàng mới hiểu ra, chứ nãy giờ chàng cứ thắc mắc, cứ tưởng là Nhã Tịnh đã học ở đâu những điệu nhảy mới

Gian phòng ngập trong không khí vui vẻ. Bà cụ nhìn đám trẻ không ngớt cười Cô Lan với vú Kỹ cùng chia sẻ niềm vui Những ánh đèn đủ màu trên cây thông làm cho không khí thêm ấm áp.

Cuộc vui nào rồi cũng dứt. Sau màn khiêu vũ cật lực, tay chân rã rời, đám trẻ nằm lăn ra đất. Nhã Tịnh kêu kên:

- Tại nội hết đó. Nội bắt chúng con nhảy, làm tụi con mỏi tay mỏi chân quá.

Bà cụ vui quá, bà gọi cô Lan rồi vú Kỹ:

- Lan đâu rồi, con mau đỡ Tang Tang dậy Còn vú Kỹ chúng ta có món chanh muối phải không? Vú Kỹ làm cho mỗi đứa một ly đi... Tội nghiệp chúng.

Tối hôm ấy, không hiểu sao lại vui vậy... Dĩ nhiên, hôm ấy Nhã Tịnh cũng nhận được rất nhiều quà. Những món quà vừa dễ thương vừa quý. Nào là bông tai, trâm ngọc cài áo Bà cụ cho Nhã Tịnh sợi dây chuyền có mặt chữ Tang. Còn Hoàn? Tặng vật của Hoàn được gói kín trong hộp giấy niêm phong kỹ. Khi Nhã Tịnh định mở ra, thì Hoàn đã ngăn lại kè tai nàng nói nhỏ:

- Về phòng hãy mở ra

Sau khi về phòng riêng, khép cửa lại, nàng mới trịnh trọng khai hộp. Bên trong chiếc hộp là một chiếc lá dâu, chiếc lá dâu được làm bằng cẩm thạch, gắn đính với sợi dây chuyền vàng. Bên dưới chiếc hộp là một danh thiếp có hàng chữ:

“Tặng em một lá dâu tằm

Với cả tương lai, và cả cuộc đời anh. ”

Nhã Tịnh cảm động dậy nấp hộp lại, cất kỹ, xong mới trở xuống lầu Nhìn thấy Hoàn, mặt nàng hồng lên, nàng phải chạy vội về phía bà cụ để che giấu nỗi thẹn thùng của mình.

Cuộc vui kéo dài đến tận 12 giờ đêm. Bà cụ rung vai có vẻ mệt mỏi, bà nói với Nhã Tịnh:

- Tang Tang, nội mệt quá rồi, con đỡ nội về phòng nhé.
- Vâng.

Nhã Tịnh dìu bà cụ từng bước từng bước đi lên lầu Bà quay lại với những người còn lại:

- Cứ tiếp tục vui nhé, nội về phòng nghỉ. Nội mà ngồi lại chỉ cản trở cuộc vui của chúng con thôi

Vào đến phòng, Nhã Tịnh phụ cởi hết mấy cái đồ lỉnh kỉnh trên mình bà cụ, từ nữ trang đến quần áo mới được tặng, xong nàng còn giúp bà cụ lau người, rồi đưa bà cụ lên giường. Bà cụ không chịu nằm xuống, bà ngồi trên giường, nắm chặt lấy tay Nhã Tịnh, không cho Nhã Tịnh rời đi:

- Cháu cưng, cháu hãy ngồi xuống đây, nội có chuyện này muốn nói với cháu

Nhã Tịnh hơi bất ngờ, nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh giường. Bà cụ đặt chiếc gối sau lưng, ngồi tựa vào đầu và không ngừng ngắm Nhã Tịnh. Đôi mắt lem nhem của nội hôm nay như rất sáng. Bà nhìn Nhã Tịnh cười, nụ cười thật đôn hậu Bà cụ lên tiếng:

- Này con, chúng nó đã tìm được con ở đâu vậy

Nhã Tịnh giật mình. Nàng không tin mình vừa nghe lời bà cụ hỏi như vậy, nàng tròn mắt nhìn bà cụ.

- Nội ơi, nội nói gì con không hiểu

Bà cụ vỗ nhẹ vai Nhã Tịnh.

- Nội nói, nhưng con phải giữ kín bí mật nhé?

- Dạ.

- Những gì chúng ta nói với nhau hôm nay, con đừng nói lại cho anh em Khải, Hoàn nghe, cũng đừng nói cho cả vú Kỹ và cô Lan biết nữa Bí mật này chỉ có nội và con biết thôi, con chịu không?

- Dạ, con nghe

Nhã Tịnh nói mà không hiểu bà cụ định nói gì. Tim nàng đập mạnh, hồi hộp chờ.

- Tốt, vậy con thề đi

- Dạ, con xin thề.
- Vậy thì, con nghe nội nói đây Nội biết con không phải là Tang Tang.
Nhã Tịnh giật mình, nàng mở to mắt.

- Nội

Bà cụ kéo nàng lại gần phía mình hơn, bàn tay vẫn không ngừng vuốt tóc Nhã Tịnh:

- Đừng sợ con ạ! Nội biết con đã phải khó khăn lắm mới đóng đật vai trò của mình. Nội đã định thôi không nói, giả vờ như không biết sự thật để con tiếp tục diễn. Nhưng mà không hiểu sao... Nội có linh tính thấy sợ ... vả lại, nội cũng có việc cần nói với con.

Bà cụ nhìn thẳng vào mắt Nhã Tịnh:

- Tên thật của con là gì? Con nói cho nội biết đi
- Con... con...

Nhã Tịnh thất bối rối không biết phải nói thế nào... nàng cúi mặt xuống, nói nhỏ:

- Con họ Lục, tên là Nhã Tịnh.
- Nói to một chút, nội hơi lãng tai mà.

Nhã Tịnh lập lại

- Dạ, Lục Nhã Tịnh. Con tên là Lục Nhã Tịnh.
- Lục Nhã Tịnh à? Cái tên nghe cũng đẹp đấy chứ.

Nhã Tịnh cố kềm chế xúc động hỏi:

- Nội à. Nội biết con là Tang Tang giả Từ bao giờ? Ngay từ đầu hay sau đó?
- Con gạt được ta một thời gian dài
- Có nghĩa là con mới bị lộ không bao lâu

Bà cụ cười, nụ cười thật là phúc hậu:

- Để từ từ nội kể cho con nghe... Nội đã đoán biết là Tang Tang không còn hiện diện trên cõi đời này từ lâu rồi. Đoán được trước ngày con đến đây Lý do là sao, con biết không? Tang Tang đi Mỹ không bao lâu, thì hai anh em Khải và Hoàn lại vội vã sang đây. Nội đã thấy rõ phải có chuyện không lành. Vì khó có lý do gì, để hai anh em nó cùng lúc bỏ hết công việc, để đi nước ngoài vội như vậy. Tính tình Tang Tang nội cũng biết từ lâu, nó ngang ngạnh lắm cái gì cũng có thể làm được... hai anh em Khải và Hoàn từ Mỹ trở về, nó lại thêu dệt một đồng chuyện để gạt nội. Nội cũng bán tính bán nghi. Từ đó thỉnh thoảng Tang Tang chỉ viết thư về, mà không điện thoại đường dài nữa. Con thử nghĩ xem, Tang Tang làm sao có thể hành động lơ là như vậy ba năm dài không một lần gọi đây nói về cho nội!